

Китоби Дониёл — Рақами бисту ҳафт

Хоби махфиии дигар

Jeff Pippenger

2023-12-22

Хоби дуҷуми Набукаднесар «замони охир»-ро нишон медиҳад, вақте ки ду табақаи парастикунандагон даъват мешаванд, то омада, «афзоиши дониш»-ро, ки дар соли 1798 кушода шуда буд, таҳқиқ намоянд. Сипас Дониёл ҳамчунин ҳамчун Белтешасар муаррифӣ мешавад, ва ҳамин тавр ӯ ҳамчун қавми аҳди Худо шинохта мегардад, зеро иваз шудани ном ба таври нубувватӣ муносибати аҳдиро нишон медиҳад. Набукаднесар эътироф кард, ки Дониёл ҳузури Рӯҳи Муқаддасро дошт, ва бар асоси таҷрибаи пешинаи худ бо Дониёл, ӯ гумон мекард, ки «ҳеҷ сирре» Дониёлро ба изтироб нахоҳад овард, аммо сирри ин хоб Дониёлро ба изтироб овард.

Эй Белтешасар, сардори ҷодугарон, азбаски ман медонам, ки рӯҳи худоёни муқаддас дар туст ва ҳеҷ сирре туро ба танг намеоварад, рӯъёҳои хоберо, ки дидаам, ва таъбири онро ба ман бигӯ. Ин гуна буданд рӯъёҳои сари ман бар бистари ман: дидам, ва инак, дарахте дар миёни замин буд, ва баландиаш бузург буд. Дарахт месабзид ва пурзӯр мешуд, ва баландиаш то ба осмон мерасид, ва намуди он то канори тамоми замин буд. Баргҳояш зебо буданд, ва мевааш бисёр, ва дар он ғизо барои ҳама буд; ҳайвоноти саҳро дар зери он соя меёфтанд, ва мурғони осмон дар шоҳаҳояш маскан мегирифтанд, ва ҳар ҷисм аз он ғизо мегирифт. Дар рӯъёҳои сари худ бар бистари худ дидам, ва инак, нозире ва муқаддасе аз осмон фуруд омад; Ӯ бо овози баланд нидо карда, чунин гуфт: «Дарахтро бибуред, ва шоҳаҳояшро қатъ кунед, баргҳояшро бирезонед, ва меваашро пароканда созед; бигзор ҳайвонот аз зери он дур шаванд, ва мурғон аз шоҳаҳояш. Аммо кундаи решаҳои онро дар замин боқӣ гузоред, ҳатто бо бандҳои оҳанин ва биринчин, дар алафи тару тозаи саҳро; ва бигзор он аз шабнами осмон тар шавад, ва ҳиссаи ӯ бо ҳайвонот дар алафи замин бошад. Бигзор дилаш аз дили инсонӣ дигар карда шавад, ва дили ҳайвон ба ӯ дода шавад; ва бигзор ҳафт замон бар ӯ бигзарад. Ин амр ба ҳукми нозирон аст, ва ин талаб ба каломи муқаддасон, то зиндагон бидонанд, ки Ҳаққи Таоло дар подшоҳии одамон ҳукмрон аст, ва онро ба ҳар кӣ хоҳад медиҳад, ва пасттарин одамонро бар он мегузорад». Ин хобро ман, подшоҳ Набукаднесар, дидаам. Акнун ту, эй Белтешасар, таъбири онро баён кун, зеро ҳамаи ҳақимони подшоҳии ман наметавонанд таъбири онро ба ман маълум созанд; аммо ту метавонӣ, зеро рӯҳи худоёни муқаддас дар туст. Пас Дониёл, ки номаш Белтешасар буд, муддате ҳайрон монд, ва андешаҳои ӯ ўро ба изтироб оварданд. Подшоҳ сухан ронда, гуфт: «Эй Белтешасар, бигзор на хоб ва на таъбири он туро ба изтироб оварад». Белтешасар ҷавоб дода, гуфт: «Эй оғоям, кош ин хоб барои бадхоҳони ту бошад, ва таъбири он барои душманони ту». Дониёл 4:9–19.

Дониёл аз хоб ва таъбири он «ошуфта» мегардад, зеро ӯ мефаҳмад, ки чӣ гуна Начӯқаднесар метавонад аз ин таъбир ранчида шавад; вале ҳамин ки Начӯқаднесар ўро ба сухан гуфтан ташвиқ мекунад, Дониёл ба Начӯқаднесар хушдореро дар бораи довари оянда мерасонад.

Ин ҳушдор дар бораи доварию оянда рамзи ҳушдори фариштаи аввал аст, ки дар замони охир, дар соли 1798, расид.

Пас Дониёл, ки номаш Балташассар буд, як соат дар ҳайрат монд, ва андешаҳои ӯ вайро музтариб гардонданд. Подшоҳ сухан ронда, гуфт: «Эй Балташассар, бигзор ҳоб ва таъбири он туро музтариб насозад». Балташассар ҷавоб дода, гуфт: «Эй хоҷаи ман, кош ин ҳоб насиби онҳое бошад, ки аз ту нафрат доранд, ва таъбири он насиби душманони ту». Дониёл 4:19.

Дониёл «як соат дар ҳайрат монд». «Соат» яке аз панҷ мавридест, ки калимаи «соат» дар китоби Дониёл зикр шудааст, ва он дар ҳеҷ ҷои дигари Аҳди Қадим ёфт намешавад. Дар ин ҷо он он давраи вақтро ифода мекунад, ки дар он Дониёл, ҳамчун намоёндаи «донаҳо», ки афзоиши донишро мефаҳманд, барои эълон кардани огоҳии фариштаи якум омода мешавад, ки кушода шудани доварию таҳқиқиро дар 22 октябри соли 1844 эълон мекунад. Таъбири ҳоби Дониёл на танҳо эълони доварию ояндаро дар бар мегирад, балки инчунин даъвате барои Набукаднесар аст, то аз гуноҳ даст кашад, ки ин намоёндаи Инчили ҷовидонии фариштаи якум мебошад. «Соат» аз лиҳози набавӣ дар замони поён, дар соли 1798, ҷойгир мешуд, вақте ки фариштаи якум ба ҷараёни таърих ворид гардид. Фариштаи якум дар соли 1798, дар анҷоми «ҳафт вақт»-и интиқоми Худо, ки бар зидди подшоҳии шимолӣ оварда шуда буд ва аз соли 723 то милод оғоз ёфта буд, ба ҷараёни таърих ворид гардид.

Зеро ин рӯзҳои интиқом аст, то ҳама он чи навишта шудааст, ба амал ояд. Вале вой бар ҳоли онҳое ки дар он рӯзҳо ҳомиладоранд, ва онҳое ки кӯдак шир медиҳанд! зеро дар замин тангии бузург хоҳад буд, ва бар ин қавм ғазаб. Ва онҳо ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва ба асирӣ ба миёни ҳамаи халқҳо бурда хоҳанд шуд; ва Уршалим зери пой ғайрияхудӣ поймол хоҳад шуд, то замонҳои ғайрияхудӣ ба анҷом расанд. Луқо 21:22–24.

Набукаднесар бояд дар тамоми давраи интиқоми Худо, ки бар салтанати шимолии Исроил оварда шуд, бо дили ҳайвон зиндагӣ мекард, зеро Набукаднесар подшоҳи шимол буд. Луқо ҳамон давраро ҳангоми муайян кардани нуқтаи анҷоми поймол шудани Ерусалим, дар шакли ҷамъ, «замонҳо» («замонҳои халқҳои ғайрияхудӣ») меномад.

Ва онҳо ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва ба асорат ба миёни ҳамаи халқҳо бурда хоҳанд шуд; ва Ерусалим аз ҷониби халқҳои ғайрияхудӣ поймол хоҳад гардид, то замонҳои халқҳои ғайрияхудӣ ба анҷом расанд. Луқо 21:24.

Дар китоби Ваҳй замонҳое ки халқҳои ғайрияхудӣ муқаддасгоҳ ва лашкарро поймол мекарданд, ба таври оддӣ ҳамчун як ҳазору дусаду шаст сол муайян шудааст, зеро он фақат давраи таъкиботи папавиро таъкид мекард.

Лекин сахнеро, ки берун аз маъбад аст, вогузор ва онро чен макун; зеро он ба халқҳо дода шудааст; ва шахри муқаддасро онҳо чилу ду моҳ поймол хоҳанд кард. Ва ба ду шохиди Худ кудрат хоҳам дод, ва онҳо як ҳазору дусаду шаст рӯз, дар палос печида, нубувват хоҳанд кард. Ваҳй 11:2, 3.

Паёми хушдоре, ки Дониёл ба Набукаднесар дод, хушдори доварию дарпешистодаро ифода мекунад. Омадани он паёми хушдор ба таври рамзӣ дар соли 1798 ҷойгир аст, ки ҳамон вақт ғариштаи аввал омад, то аз доварию тафтишоти наздикшаванда хушдор диҳад. Доварию пешгӯишуда бар Набукаднесар дар истифодаи дуҷуми калимаи «соат» дар боби чорум ба вуқӯъ омад.

Ҳамаи ин бар подшоҳ Набукаднесар омад. Ва пас аз гузаштани дувоздаҳ моҳ ӯ дар қасри салтанати Бобил сайр мекард. Подшоҳ сухан ронда, гуфт: «Оё ин Бобили бузург нест, ки ман онро барои хонаи салтанат ба қуввати қудрати худ ва барои ҷалоли азамати худ бино кардам?» Ҳанӯз ин сухан дар даҳони подшоҳ буд, ки овозе аз осмон нозил шуда, гуфт: «Эй подшоҳ Набукаднесар, ба ту гуфта мешавад: салтанат аз ту дур карда шуд. Ва тӯро аз миёни одамон хоҳанд ронд, ва маскани ту бо ҳайвоноти саҳро хоҳад буд; тӯро хоҳанд водошт, ки мисли говон алаф бихӯрӣ, ва ҳафт замон бар ту хоҳад гузашт, то бидонӣ, ки Ҳаққи Таоло бар салтанати одамон ҳукмронӣ мекунад ва онро ба ҳар кӣ бихоҳад, медиҳад». Дар ҳамон соат ин амр бар Набукаднесар иҷро шуд; ва ӯ аз миёни одамон ронда шуд, ва мисли говон алаф меҳӯрд, ва баданаш аз шабнами осмон тар мешуд, то он даме ки мӯяш мисли пари уқобон дароз шуд, ва нохунҳояш мисли ҷанголиҳои парандагон гардид. Дониёл 4:28–33.

Доварие, ки пешгӯӣ шуда буд, маҳз дар ҳамон «соат» фаро расид, ки Набукаднесар дили худро ба такаббур баланд кард. Доварию таҳқиқие, ки пешгӯӣ шуда буд, замоне фаро расид, ки «соат»-и доварию таҳқиқии Худо оғоз ёфт.

«соати» доварию Худо дар 22 октябри соли 1844 ду гурӯҳи парастешкунандагонро ба вучуд оварда буд, ки дар боби дувоздаҳуми Дониёл ҳамчун «хирадмандон» ва «шарирон» тасвир шудаанд, ва онҳо ҳамчунин дар масали даҳ бокира ҳамчун «хирадманд» ё «бехирад» нишон дода шудаанд, ва онҳо ҳамчунин ҳамчун онҳое тасвир шудаанд, ки дар боби дуҷуми Ҳабаққуқ ба воситаи имон сафед шудаанд, ва дар муқобили онҳое гузошта шудаанд, ки ҳамон ҳислатеро зоҳир мекарданд, ки Набукаднесар дар «соате» ки доварию ӯ фаро расид, дошт.

Инак, ҷоне ки дар ӯ такаббур аст, рост нест; вале одил бо имони худ зиндагӣ хоҳад кард. Ҳабаққуқ 2:4.

Ду гурӯҳ дар ҳар яке аз се ҳатте зоҳир гардиданд, вақте ки «соат»-и доварию ӯ 22 октябри соли 1844 фаро расид, ки он чизест, ки «соат»-и доварию Набукаднесар онро ифода мекунад. Соли 1798 анҷоми ғазabi «аввал»-и «ҳафт замон» буд, вақте ки папагӣ аз шукуфой бозмонд, зеро ба вай захми марговар расонда шуд.

Ва подшоҳ мувофиқи иродаи худ амал хоҳад кард; ва худро баланд хоҳад бардошт, ва худро болотар аз ҳар худо бузург хоҳад шумурд, ва бар зидди Худои худоён суханони аҷиб хоҳад гуфт, ва то ба анҷом расидани ғазаб комёб хоҳад шуд; зеро он чи таъйин шудааст, ба амал хоҳад омад. Дониёл 11:36.

1844 охири ҳашми «охирин» буд:

Ва ӯ гуфт: «Инак, ман туро огоҳ месозам, ки дар анҷоми охирини ғазаб чӣ воқеъ хоҳад шуд; зеро дар вақти муқарраршуда поён фаро хоҳад расид». Daniel 8:19.

Аввалин истифодаи калимаи «соат» дар боби чоруми Дониёл, соли 1798-ро ифода мекунад; ки он анҷоми «аввалин»-и ҳашми Худо аз «ҳафт замон» бар зидди подшоҳии шимолии Исроил буд; расидани паёми фариштаи аввал дар замони интиҳо; ва анҷоми «ҳафт замон»-и Набукаднесар дар «охири рӯзҳо».

Истифодаи дувуми калимаи «соат» дар боби чоруми Дониёл соли 1844-ро ифода мекунад; ки он анҷоми ғазabi «охирин»-и «ҳафт замон» бар зидди подшоҳии ҷанубии Яхудо буд. Он ҳамчунин фаро расидани довари таҳқиқотӣ ва довари шахсии Набукаднесар буд.

Боби якум таърихи раванди имтиҳони секадамиро муайян мекунад ва қувватёбии паёми фариштаи аввалро дар 11 августи соли 1840 нишон медиҳад. Боби чорум расидани паёми фариштаи аввалро дар замони охир, дар соли 1798, ифода мекунад ва бояд бар боби якум таъбиқ карда шавад. Боби чорум паёми фариштаи аввал ва ҳушдори онро дар бораи довари наздикшаванда таъкид менамояд ва 22 октябри соли 1844 ва расидани паёми фариштаи сеюмро нишон медиҳад.

Якҷоя онҳо на танҳо оғози Адвентизм, балки ҳамчунин оғози Иёлоти Муттаҳидаро ифода мекунад. Бобҳои якум то сеюм ҳамчунин ба таърихи поёни Адвентизм ва поёни Иёлоти Муттаҳида муроҷиат мекунад. Боби панҷум ва низ шаҳодати Белшасар ҳам бо он се боби аввал мувофиқат доранд.

Боби якум, ки бо боби чорум мувофиқат мекунад, ҳаракати фариштаи аввал ва таърихеро ифода менамояд, ки дар он китоби Дониёл дар замони охир, дар соли 1798, муҳркушода гардид. Паёме, ки он вақт муҳркушода шуд, бо рӯёи дарёи Улай рамзгузорӣ шудааст, ки афзоиши донишero, ки дар бобҳои ҳафtum, ҳашtum ва нӯхumi Дониёл дарбар гирифта шудааст, ифода мекунад.

Дар соли сеюми подшоҳии подшоҳ Белшасар рӯёе бар ман, яъне бар ман Дониёл, зоҳир шуд, баъд аз он рӯёе ки аввал бар ман зоҳир шуда буд. Ва дар рӯёе дидам; ва чунин воқеъ шуд, ҳангоме ки медидам, ки ман дар Шушан, дар қаср, ки дар вилояти Элом аст, будам; ва дар рӯёе дидам, ки назди дарёи Улай будам. Дониёл 8:1, 2.

Бобҳои якум то сеюм, ки бо боби панҷум мутобиқанд, ҳаракати фариштаи сеюм ва таърихеро намоёндагӣ мекунад, ки дар он китоби Дониёл дар соли 1989 мӯҳркушоӣ гардид. Паёме, ки он замон мӯҳркушоӣ шуд, бо рӯёи дарёи Хиддекел рамзгузорӣ шудааст, ки афзоиши донишero, ки дар бобҳои даҳ, ёздаҳ ва дувоздаҳ дарбар гирифта шудааст, намоёндагӣ мекунад.

Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи аввал, ҳангоме ки ман дар канори дарёи бузург, яъне Хиддекал, будам. Дониёл 10:4.

Мо баррасии хати Наслӣ Набукаднесар ва Балшасарро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Зарурати омӯзиши хеле наздиктари Каломи Худо вучуд дорад. Махсусан бояд ба Дониёл ва Ваҳй, чунон ки ҳаргиз пештар дар таърихи кори мо набудааст, тавачҷух зоҳир гардад. Шояд мо дар бораи баъзе чиҳатҳо, дар хусуси қудрати Рум ва папагӣ, камтар сухан гӯем, вале бояд диққатро ба он чи анбиё ва ҳаввориён таҳти илҳами Рӯҳи Худо навиштаанд, ҷалб намоем. Рӯҳи Муқаддас корхоро ҳам дар атои нубувват ва ҳам дар воқеаҳои тасвиршуда чунон ба шакл даровардааст, ки биомӯзонад: омили инсонӣ бояд аз назар дур нигоҳ дошта шавад, дар Масеҳ пинҳон гардад, ва Худованд Худои осмон ва шарияти Ё бояд баланд бардошта шаванд.»

«Китоби Дониёро бихонед. Таърихи подшоҳихоро, ки дар он ҷо ба тасвир омадаанд, банди ба банд ба ёд оваред. Давлатмардон, шӯроҳо ва лашкарҳои пурқудратро бубинед ва бубинед, ки чӣ гуна Худо амал кард, то кибри одамонро паст гардонад ва ҷалоли инсониро ба ҳок афканад. Танҳо Худо ҳамчун Бузург тасвир шудааст. Дар рӯёи пайғамбар Ё дида мешавад, ки як ҳокими қудратмандро сарнагун месозад ва дигареро бармегузорад. Ё ҳамчун Подшоҳи коинот ошкор мегардад, ки дар арафаи барпо кардани подшоҳии абадии Худ аст,—Қадимулайём, Худои зинда, Сарчашмаи тамоми ҳикмат, Ҳокими замони ҳозира, Ошкоркунандаи оянда. Бихонед ва дарк кунед, ки инсон, хангоме ки ҷонашро ба ботил мебардорад, чӣ қадр фақир, чӣ қадр нотавон, чӣ қадр кӯтоҳумр, чӣ қадр хато — وَالْكَافِرِينَ ва чӣ қадр гунаҳкор аст.»

«Рӯҳулқудс ба воситаи Ишаё назари моро ба Худо, ба Худои зинда, ҳамчун объекти асосии тавачҷух равона месозад — ба Худое, ки дар Масеҳ ошкор гардидааст. “Зеро ки барои мо кӯдаке таваллуд шудааст, барои мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши Ё хоҳад буд; ва номи Ё Хайратангез, Мушовир, Худои Қодир, Падари Ҷовидонӣ, Сарвари Сулҳ хонда хоҳад шуд” [Ишаё 9:6].»

«Нуре ки Дониёл бевосита аз Худо қабул кард, махсусан барои ҳамин рӯзҳои охир дода шуда буд. Рӯёҳое, ки ӯ дар соҳилҳои Ёлой ва Ҳиддекел, он дарёҳои бузурги Шиньор, дид, акнун дар ҳоли иҷро шудан ҳастанд, ва ҳамаи воқеаҳое, ки пешгӯӣ шудаанд, ба зудӣ ба амал хоҳанд омад.

«Дар бораи вазъияти халқи яҳудӣ дар он хангоме ки пешгӯиҳои Дониёл дода шуданд, мулоҳиза кунед. Исроилиён дар асирӣ буданд, маъбади онҳо вайрон гардида буд, хизмати маъбадии онҳо боздошта шуда буд. Дини онҳо дар маросимҳои низоми қурбонӣ тамаркуз ёфта буд. Онҳо шаклҳои зоҳириро чизи аз ҳама муҳим гардонда буданд, дар ҳоле ки рӯҳи ибодати ҳақиқиро аз даст дода буданд. Хидматҳои онҳо бо суннатҳо ва расму одатҳои бутпарастӣ фасод ёфта буд, ва хангоми анҷом додани ойнҳои қурбонӣ онҳо аз соя ба асл назар намекарданд. Онҳо Масеҳро, ки қурбонии ҳақиқӣ барои гуноҳҳои одамон аст, дарк намекарданд. Худованд амал кард, то мардумро ба асирӣ бибарад ва хидматхоро дар маъбад боздорад, то ки маросимҳои зоҳирӣ маҷмӯи қуллии дини онҳо нагарданд. Усулҳо ва амалҳои онҳо бояд аз бутпарастӣ пок карда мешуд. Хидмати оинӣ қатъ гардид, то ки хидмати дил эҳё шавад. Ҷалоли зоҳирӣ бардошта шуд, то ки ҷалоли рӯҳонӣ ошкор гардад». Manuscript Releases, volume 16, 333, 334.